

Mening derom. Han sagde ogsaa selv, at han mente, det vilde løbe op til 400,000 Kr., og der vil altsaa endnu være 100,000 Kr. tilbage — skønt den ærede Minister paa den anden Side siger, at han ved ikke det allermindste om det. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det, man hidtil er gaaet ud fra, er rigtigt, jeg støtter mig i saa Henseende til Kommissionens Betænkning, hvoraf det synes at fremgaa og til det ærede Medlem for Københavns Afd. Valgfors., som jo dog turde være en Autoritet i saadanne Sager. Jeg gaar ud fra hans Autoritet, og han modtager heller ikke paa noget Punkt min Opstilling. Han vil nu ikke nægte de 140,000 Personer, som han selv opstillede ved 2den Behandling, og jeg ved heller ikke, hvorfor han skulde gøre det. — Saa har jeg tilladt mig at sige, at det maa stille sig saaledes, at Sygefaskerne ere interesserede i ikke at faa flere Medlemmer. Dertil sagde den højtærede Minister nogle meget smukke Ord — og for smukke Ord vil jeg give den højtærede Minister en Prcemie — om at Sygefaskernes Udvikling ligger alle interesserede paa Hjertet, og at han ikke ventede sig, at Stemningen over for Sygefaskerne vilde gaa over; naar man stemte for denne Lov, saa var der Naab om, at der vilde blive den rette Stemning. Alt dette er meget smukke Ord og ... (Indenrigsministeren: Det er ogsaa sandt). Det kan meget godt være sandt; men jeg maa holde mig til Loven, som den bliver vedtaget. Og det er sikkert — det vil den højtærede Minister ikke kunne komme bort fra — at Loven som den foreligger, gør, at Sygefaskerne blive interesserede i ikke at faa flere Medlemmer. Nu er der dog en Mulighed for, at visse lavere Egenfaber hos Mennekstet, en vis Egoisme, som plejer at spille en vis Rolle her paa Jorden, ogsaa kunne tænkes at spille en Rolle hos disse Mennekster af Sygefaskerne, og der er gennem Loven aabnet dem en Udflugt til at hindre flere fra at komme ind i Sygefaskerne. Det er muligt, at det vil gaa saaledes, som den højtærede Minister har sagt, og jeg tror det ogsaa; for jeg tror — og derfor stemmer jeg for Loven — at Trykkel vil blive saa stort, at Medlemmerne vilde strømme til Sygefaskerne, og saa vil man ikke kunne blive staaende ved den halve Million. Hvis jeg ikke troede det, vilde jeg ikke stemme for Loven, hvis jeg ikke mente, at med denne halve Million kommer man ikke ud over dette Spørgsmaal. Man skal derfor ikke tale saa højt om, at det er social Reform. Det er ikke social Lovgivning, naar man ikke løser Spørgsmaalet, men i Stedet for, som man ved tidligere Lejlighed har gjort, søger at komme

uden om det. Man spiser nu Sygefaskerne af med en halv Million og siger til dem: I kunne komme igen og se, om I kunne faa mere. Ja, hvis vi faa et Folketing og et Landssting, som vilde gaa ind derpaa, og en Regering, som vil gaa med dertil, saa kunne de faa mere, men jeg ved i Djebliffet ikke noget derom, jeg ved kun, at der i Landsstinget er vedtaget en Lov med $\frac{1}{2}$ Million Tilskud til Sygefaskerne. Hvad Spørgsmaalet om Brændevinsbestatningen angaar, vil den ærede Ordfører ogsaa gøre det til en Sejr for sig, at denne Stat er gaaet ud af Loven, men det er ingen Sejr; thi der stod ikke i Loven, at der skulde paalægges en Brændevinskat, men kun, at naar der blev paalagt en saadan Stat, skulde Tilskuddet forlods afholdes af den, og det er ikke det samme. Vi kunne have vedtaget Regeringsforslaget — det kan den ærede Ordfører ikke komme bort fra — uden at vi i mindste Maade havde vedtaget en saadan Stat. Den ærede Ordfører betragter det ogsaa som en Sejr, at Kommunerne ere gaaede ud, men det ærede Medlem vil se af Landsstingets Betænkning, at der ikke har været Tale om, at man har villet lade Kommunerne bidrage, men hvorledes kan det saa betragtes som en Indrømmelse til og en Sejr for Folketinget? Den ærede Ordfører kommer derfor fra ved at sige, at man kan ikke opnaa noget, uden at alle ere enige derom, men naar alle vare enige derom, er der jo ikke stiftet nogen Indrømmelse fra nogen Side til den anden. Ingen i de to Ting har ment, at det gik an at paalægge Kommunerne en Byrde. Den ærede Ordfører lovede heller ikke at sige, at Loven var afhængig af en Brændevinsbestatning. Det er gaaet ganske simpelt saaledes til, at Kommunerne og Brændevinsbestatningen gik bort, og da Pengene maatte komme et Sted fra, er det blevet Statskassen, der maa udrede dem. Den ærede Minister siger, at man for to Aar siden kunde have opnaaet det samme. Jeg har den modsatte Mening. Jeg er overbevist om, at man for to Aar siden kunde have opnaaet det samme eller maaste endogsaa noget mere. I Udvalgets Forhandlinger for to Aar siden — det vil det ærede Medlem (D. Scavenius), der sidder saa nær ved den ærede Minister, kunne indrømme — var der Udflugt til at opnaa Enighed med den ærede Minister og ikke ringe Udflugt til at gennemføre denne Sag, men det stræbte paa andre Omstændigheder, som det ikke ret vel er muligt at fremføre her i Salen, deriblandt at visse Clementer af det Parti, hvortil jeg hørte, modsatte sig, at man fik denne Sag frem. Hvorledes den ærede